

KDO MÁ DUCHEM SVATÝM OSVÍCENÝ ROZUM A USPOŘÁDANÉ SRDCE, MÁ SPRÁVNÝ ÚSUDEK O VĚCECH SPÁSY

Duchovní člověk soudí všechno a jeho nikdo nemůže posoudit (1 Kor 2, 15).

O duchovním člověku se mluví ve dvou významech:

1) Má inteligenci osvícenou Božím Duchem; a v tomto smyslu Glosa říká, že duchovní člověk je ten, kdo, podřízený Božímu Duchu, poznává nejjistěji a nejvěrněji duchovní věci.

2) Má vůli, kterou rozněcuje Boží Duch; a v tomto smyslu Glosa říká, že duchovní život je ten, který, majíce za vůdce Božího Ducha, řídí duši, tedy živočišné síly.

II. Zamysleme se nad tím, proč duchovní člověk posuzuje všechny věci, a on není posuzován nikým.

Zde je třeba poznamenat, že **ten, kdo se ve všech věcech chová rozumně, má o každé z nich správný úsudek. Na druhé straně ten, kdo má nedostatek pravdivosti v sobě samém, má nedostatky i v posouzení.**

Neboť ten, kdo bdí, správně usuzuje, že bdí a že jiný spí. Ale ten, kdo spí, nemá

pravdivý úsudek o sobě, ani o tom, kdo bdí, a věci nejsou takové, jak je vidí ten, kdo spí, ale, jak je vidí ten, kdo bdí. Totéž platí pro zdravého a nemocného, abychom posoudili chutě, pro slabého a silného, abychom posoudili váhu, pro ctnostného a nectnostného, abychom posoudili lidské činy.

Podle toho zde apoštol říká, že duchovní člověk posuzuje všechny věci, protože člověk, který má osvícený rozum a srdce uspořádané Duchem Svatým, má správný úsudek o každé věci, která se týká spásy.

Na druhé straně ten, **kdo není duchovní, má zatemněný rozum a neuspořádanou náklonnost k duchovním dobrům, a proto duchovní člověk nemůže být souzen člověkem, který není duchovní, tak jako ten, kdo bdí, nemůže být souzen tím, kdo spí. Ovšem člověk se schopnosti pouze přirozenými nepřijímá ty dary pocházející z Božího Ducha. Zdají se mu hloupé a nemůže je pochopit, protože ty věci se dají posoudit jen s pomocí Ducha.** (1 Kor 2, 14). Duch Svatý rozněcuje srdce, aby milovalo duchovní dobré a opovrhovalo dobry smyslovými; ale ten, kdo je živočišného původu, nedokáže ocenit duchovní dobra, neboť jaké je každé z nich, takovým se mu zdá být i konec.

(sv. Tomáš Akvinský)